

ЖИВОТНИ ТОКОВИ

Чија сам ја представа
чија приредба?
Бјеху ли интересантна или само неопходна
искуства прије мог рађања?
Морам ли сад да даље живим као нека мала
узнемирена књига?
Јесмо ли се тада већ познавали
препознах ли те
видјех ли те да трчиш као непријатељ
видјех ли себе да трчим као непријатељ
кад сам кроз пушкарнице
оца гледао
кад сам те посматрао непријатељски
са својим лицем
и ја сам био врела вода
и ти си била попарена кад си ме
узела из суда за кување
и срела ме
и биће да си још током једне ноћи
викала за својом мајком
била си нешто надалеко чујно
и ја сам био квадратни центиметар под
мидерским штапом мајке
чији си бол ти била у облику суза.
Били смо неко долажење и одлажење
били једно Ти и једно Ја.
Бјеше ли лијепо тада без кока-коле
и кобасице од грашка и само са малим
кромпирима?
Ох, како си била удаљена!
Бјеше ли лијепо
држати прст у чистом ваздуху
и стално бивати покошен
непознатим болестима
и припремати Гетеа за виђење с узбуђеним
Карлом Августом

бјеше ли лијепо бити читан
као њежна љубавна прича и појавити се
у једној њежној љубавној причи пред позадином
одсутног универзума?
Не бјеше ли боље не окретати се непрестано
с једном куглом тада
кад су свиње још имале
неколико ребара мање
и није још потребно било да се дише
и материја још није могла нестати бестрага?
Колико често смо се намјештали спавајући
и брижно у будућност гледали
једном смо се чешали
било је то парче теорије релативности
и кад је у нама куцало
нису то били временски упаљачи
и бомба је још мировала као глупа материја
у врту једног свештеника
у чијем су се бијелом светом шатору хранила бића
која би Земљу претворила у куглу.
Кад је палидрвце изненађујуће рано
започело свој побједоносни ход
бјеше ли тад живот једноставан?
И кад је први пут настао неки мотор
и први пут експлодирао
бјеше ли тад касно?
И бјеше ли раније још раније
кад као изазивач болести код једног непознатог
војника нисам више дошао на воз
јер се врх копља одломио у њему
и ја ти поново кренух кроз
ткалачке станове мртвачке кошуље и биље за салату
у неком војводи на неком војводском брежуљку
(касније у војводином гробу) нађох своје издржавање
и изађох с неком отеклином од кћери
која се инкарнирала у лонцу
црне штампарске боје којом је између осталог име
Аденауер масно одштампано.
Сад смо опет једном ти и ја
пошто смо морали проћи кроз бродске преграде
кроз гушчије перје и трубе
и кроз пинцету која је након 1871.
пutowала у једном прадеди и која је поред нас

садржавала и клицу надреализма
али шта сад са ти и ја?
Преобразимо се полако у новчаник
у космос
који смо сами измислили?
И јесмо ли се довољно доводили у питање?
Хоћемо ли бити неко надалеко свијетлеће питање
неки крај?
Је ли свако од нас једно питање
и је ли свако питање питање о свему?

ОПРОШТАЈ ЗА ЖИВОТ И ОПРОШТАЈ ЗА СМРТ

Како је смртно озбиљно ово долажење и одлажење
уским стубама узбрдо
кад се неко окрене и стварно
с једном ријечју оде
како је тад улица празна
како напуштен напуштени
и како без даха и плашљиво пратим
бјекство и лов преко кровова
мимо сваког осјећаја
и како се издалека дивим људима
који се весело опраштају
и грле се испуњени страхом
ипак је онда опроштај само
рука
суза на перону
мрља од уља на паркингу
и стварно постоје људи који и другдје
остају у животу
и људи без повратка
и постоје опроштаји као преровани кревети
и опроштаји као заборављене четкице за зубе
опроштаји изласком напоље на ваздух
опроштаји пред путовање
а и твој њежни опроштај од мене
и мој промукли опроштај од тебе.
Али није то ни њежно ни промукло
махати на перону

а снажно дрмане руке значе
 дужа путовања.
 Иза твојих очију мени је све страно
 јер ти си Колумбијац (што пак није разлог)
 дајем свом оцу ову руку
 нико му неће више рећи да ми је
 као из лица изрезан
 (кажем му то овдје)
 чујеш ли ме оче!
 Гдје су твоје јаке руке
 јесу ли израсле подаље од тебе
 или си их само заборавио у многим
 животним токовима која си морао да пишеш?
 Довиђења!
 И довиђења стрице Хајнриху
 брата мог оца који је увијек право устајао
 од свог мрког пуног писаћег стола
 довиђења стара врбо пред мојим прозором 1960.
 о којој сам сачинио своју прву пјесму
 јер је слабашно отирала окно
 и увијек ме на нешто подсјећала...
 Овдје ме хвата вртоглавица
 јер сам готово већ сам
 с полудјелом оловком
 коју сам украо код Лухтерхандових⁵⁶
 да бих казнио Релера
 који је за једну моју пјесму нашао да је сентиш.
 Драги сироти Релере
 ти не можеш ни сентиш бити
 довиђења онда до слједеће оловке
 довиђења и Пивиту у Риму
 који исцијеђене геније сакралног сликарства
 још једном закопава
 и Буху који је један од ријетких којима се
 може новац посудити и којима његова
 превага не смета
 довиђења мајци у поратним годинама која је
 својим добрим рукама мијењала цијене производа
 довиђења Гинтеру Грасу који ради као животиња
 а иначе у ствари не чини много
 (можда мора јер сви ми то тако хоћемо)

⁵⁶ Лухтерханд је позната њемачка издавачка кућа. (Прим. ђрев.)

довиђења прва жено
добро јутро друга жено
довиђења стари пјесниче у мени
који увијек прави изреке као:
ТЕК СОЦИЈАЛИЗАМ ДОНОСИ
ИНДИВИДУАЛИЗАМ
што би било малчице касно за моје ноге
које више не могу престати да касају
довиђења Ана Карин Маријана Гизела
Барбара Маргрет Петер
опроштаји су постали смртно озбиљни
и није још сигурно да се опроштаји
уопште практикују
било би љепше једноставно отићи
и једноставно поново доћи
и ја бих се радовао кад би ова пјесма
при поновном виђењу рецимо од средине
прилично ведрa била
што она у ствари и јесте.

НЕСТАНАК СВИХ У СМРТИ ПОЈЕДИНЦА

Правим ли себе с превеликом руком?
Живим ли одвећ од препуног ваздуха
и треба ли ми превише других
и одсијецам ли ријеч томе
који је треба
и пуштам ли свијетло и тамно
у сопствени џеп?
Не знам колико је далеко будућност
испред мене
и колико сам ја далеко испред себе.
Стојим у земљи и кад год се одигнем
поново тврдо ударим по њој.
Овдје је моја нога која има
своју властиту стварност и своју властиту
вјечност
ного ти ћеш ме изгубити
забринуто ћеш наступити
и онда остати на мјесту ко ципела.

Јуче смо имали ТВ-дневник пун
мртвих
и американско-њемачки рјечник лежао је
отворен на столу
а ја сам лежао склопљен на каучу
док ме је један зликовачки коментар
благосиљао
и шиљио моје зликовачке уши.
Хватали су мртве за глежњеве
и вукли их на сабирно мјесто
наредбе су напуштале тијела
и то је ишло до двадесет и три часа.
Пио сам кафу и још био исти
нисам више био исти.
Да прекјуче сам морао да држим до тебе
кад је свако други лично умирао
испадао из свијета кроз свијет
са само још једним осјећањем једном ријечју
једном уобичајеном сликом
која се расточила
и нестала са свима нама.

ДЕБЕЛО ЗАМУМУЉЕНА ЗИМСКА СЛИКА

Не осјећам ништа и идем кроз мирне ауто-колоне.
Свијет је запакован у златан папир.
Рефлектори стењу.
Мозак се кријепи жутом неон-крилатом живином
мјеста у Бечкој шуми;
смотуљак воћних бомбона блиста у свечаном сјају.
Овдје на степеништу метроа губим незадрживо
сузе
и опет пролази и код нас код куће
једна зима без сваког одгајеног бисера.
Главна личност лежи у свом малом кревету
моје дијете, гледам га, оно је Исус.
Мирише тако добро кроз пелене – беби-крема
помијешани мириси и осјећања, вунене чарапице
неко склониште, свјетлост којој се може примаћи.
Вадим руке из џепова. Луд сам

за овим беби-мирисом.
Зелена вода за купање отиче и под земљом
успјенуша невиђено неко чудо.
Ја и ти – прибијамо се јутрос
с бескрајно хуманим изразом на крст.
То је опет био доручак. Мојој жени
изостаје млијеко од аргатовања, увиђам
ја то.
Напољу се још пуца. Хватају нас
за мале ноге и бацају у ваздух.
Туку нас и стријељају, али то
тек касније.
Исус зграби моје наочаре, али можда
жели само да ме благослови.
Не желим никакве старе приче и
никакве нове приче. И не желим никакве
реновиране приче.
Желим преображај људске енергије
у топле собе и вечеру која се пуши.
Цијепам ти твоја дрва да ти буде топло
од Божића до Ускрса.
Поређења су ми омражена, али једном
нам у Визлоху нису издали собу
јер смо некако изгледали.
Теби за љубав нисам се налокао за Божић.
Већ те видим како на сунцу жваћеш
једну сламку.
На радију пјева неки Квартет „Анђео“
душа једног пијетла узлијеће са пања
и поштар пролети и даје ми
четиристо марака
и путници лете у небо
које је утрнуло од снијега.
Ја већ опет пушим.
Краљеви би морали бити у близини – звони.
Освијетљени прозори у тамним облацима.
Ти си Исус али су то и други.
У торби носи телеграфску слику
храњења срна у Харцу
кроз твоје дјетињство иде руска
вожња на санкама.
Ови анђели пиште сасвим склиско.
Изгубили су своју тајну и котрљају се

као дијелови авиона.
Мирише на печење, тако је то код нас.
Никад нећу сазнати колико ћеш једном бити стар
Исусе
кога сам начинио својом сликом и приликом
са тим нећеш далеко стићи.

ЗА ПАЗОЛИНИЈА

У сну ми је пришао Пазолини
у некој главној улози.
Изгледао је добро, сијајући плаво као машина
представљач за све –
корачао је табајући кроз барице, могао је
бити мали, здепаст, таман и асоцијалан
увијек је био Пазолини и увијек неко други.
Онда је стајао на улазима у зграде у градњи
махао је доле са скела.
Прстом је показивао на старе аутомобиле.
У цијелој земљи је живјело становништво
чији је љубитељ био,
а с камером је налазио земље
које кроз тамне наочаре није више видио.
Моје слике јадикују, казао је
могао бих правити нијеме филмове, годинама
нисам више ни ријеч чуо.
Почео је да се трља о мене и то је већ
било у реду.
Онда се сручио у једну грађевинску јаму.
Неки се ауто запалио.
Киша је пала у море.
Биоскопски веш опет је био сав бијел.

(Са немачкој превео **СШеван Тоншић**)